CATALUNYA SOCIAL

Any XI. Núm. 537 | Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts. | 7 novembre 1931

PUBLICACIO SETMANAL | REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ DURAN I BAS, 11-BARCELONA | TELÈF. 17603

Mirant el demà...

Ens trobem en un moment difícil de la nostra història. Espanya està sotraguejada per moltes forces contradictòries, la major part de les quals en sentit dissolvent i negatiu

Crisi econòmica intensa, per un costat. Crisi econòmica derivada en part de la crisi i commoció universal, que arreu del món es produeix, però crisi econòmica agreujada en la nostra terra per obra dels qui havent d'ésser els protectors de la nostra economia, s'han convertit en pertorbadors d'ella. Mentre les nostres fàbriques van tancant les seves portes, els homes de govern només es preocupen de plantejar problemes ficticis que portin enrenou al país. I si alguna cosa fan, de més a més, és llançar projectes com aquest d'intervenció obrera en la direcció de la producció, que tant ha estremit a tothom i que tan poc ha interessat als veritables obrers.

Crisi social. Cada dia és més gran el nombre de vagues plantejades. I encara que ara hàgim sortit a Barcelona de la vaga del port, mai no estem sense tenir-ne tres o quatre de plantejades. Els dirigents del sindicalisme únic tenen per norma el no parar mai en la seva actuació, portant a cap aquell famós programa d'un xic de revolució cada dia... I aquesta crisi social ve a fer créixer, com és lògic, la crisi econòmica i amb ella el malestar general, que és fortíssim en tots els nostres estaments.

Crisi espiritual. A la crisi econòmica i la social s'hi ajunta la crisi produïda en infinitat de qüestions d'ordre espiritual, íntim, començant per la pròpia qüestió religiosa. Hi havia republicans de bona fe que es creien que la República aniria amb compte amb aquest problema, sempre difícil de tocar en la nostra terra. Però la prudència no ha estat la guiadora dels actes dels primers governs de la República, i ara ens trobem en plena qüestió religiosa, sense que cap home religiós, sense que cap confessió religiosa — sortosament inexistent a Espanya, fora de la religió verdadera — l'hagi promogut, ni tan sols demanat. És evident l'esperit sectari dels homes que governen i ho és majorment el dels diputats de certs agrupaments polítics.

Crisi de llibertat. La llibertat d'associació és negada a molts ciutadans en el text constitucional fins ara aprovat. La llibertat d'ensenyança és interdita als únics que fins ara l'han exercitada en gran escala, salvant així el nostre exponent de cultura davant del món, i les congregacions religioses es veuen despossseïdes d'aquest dret... precisament perquè fins ara l'han exercitat magníficament i amb l'amplària que feia necessària la inhibició vergonyosa de l'Estat.

Crisi política. És el resultat de les crisis anteriors. Dividits els homes de la situació per mil problemes, i encara més per ambicions i rivalitats de caràcter personal, no han tingut esma per a amagar a l'opinió aquestes misèries llurs; i un dia han llançat per la tangent l'home que portà veritablement la República, i ara es proposen de llançar-hi el ministre d'Estat per l'única raó d'ésser més prudent i més assenyat — parlem del moment actual — que els altres. El volen enviar a la presidència de la República per inutilizar-lo com a polític.

Crisi constitucional. Pitjor encara que la política. Els homes del trist Parlament que patim, no s'avenen a fer una Constitució per a tots els espanyols. La fan per als de determinada ideologia, ço que equival a deixar fora de la cleda constitucional tots aquells als quals aquella ideologia repugna. Aquests es veuen forçats a portar a cap una campanya revisionista des del mateix moment en què la Constitució és discutida. Això equival a la mort del text constitucional i a una guerra legal entre els espanyols. Quina tristesa i quina responsabilitat, si tinguessin finor de consciència, pels dirigents d'avui!

Què en sortirà de tot això? Cal convèncer-nos una vegada més que, davant el desballestament actual, només hi ha una cleda sana, que pugui salvar Espanya, defensant els drets de tothom: la de les dretes

Siguem optimistes. Però, quina responsabilitat

més enorme llança aquesta posició damunt les nostres espatlles! Si tots els catòlics ens en fem càrrec, ens unirem com un sol home i afrontarem el perill, per tal de resoldre les dificultats del moment. En canvi, si les nostres divisions provoquessin la caiguda de la nostra actuació, quina greu responsabilitat davant de Déu i davant dels homes!

Amics, estem en moments transcendentals i cal meditar.

Un full de dietari

per Jordi ARNAU

Qui vulgui guardar un secret, que no parli... i que no escrigui. Un meu amic té el mal costum de confiar les seves coses a un dietari que té molt bèn guardat... quan no se'l deixa damunt la taula. Com que els papers no parlen!, deu pensar ell. I heus aquí que fa poc m'estava jo al seu despatx comentant les coses del dia quan el criden per a una visita d'aquelles tan recançoneres que mai no acaben. Com que vaig quedar tot sol i tinc, com a periodista, el dret d'ésser tafaner, encara no veig el dietari damunt la taula, jo que sí que l'agafo i tafanejo el darrer full escrit: el trobo sucós de debò, prenc el meu llapis i la meva llibreta i a corre-cuita em poso a transcriure'l i cap a la impremta falta gent.

Heus-el ací tot sencer.

* * *

Dia 25 d'octubre. Festa de Crist Rei. — Escric aquest full del meu dietari a les vuit del vespre. Total res o ben poca cosa, però com que de les coses petites se'n treuen les grosses! Ahir al vespre, quan em cotxava al llit, tenia el pensament posat en la festa d'avui. Tanmateix, ara que les monarquies s'acaben, la reialesa de Crist, rei de reis i senyor dels senyors, pren un relleu fantàstic. Ell no pot abdicar ni mai no pot ésser destronat. Qui serveixi a tal Senyor té senyor per tota la vida i, com que tindrà vida eterna, té senyor per tota l'eternitat i no sofrirà desengany.

Amb aquest pensament em vaig adormir.

A sis hores del matí de l'endemà em vaig despertar amb la mateixa idea i jo pensava: qui ens empeta la basa als qui servim a Crist Rei, als monàrquics de Crist!, què podem témer, si els nostres enemics quedaran desfets com un bolado!, ja no tinc por de res ni de ningú!, em sento una mena d'heroisme!... i capaç de qualsevol valentia i de qualsevol sacrifici.

Amb una mica d'orgull em vaig sentir exalçat i vaig tenir llàstima dels qui no eren venturosos com jo i tot seguit vaig formular el propòsit d'anar a la meva parròquia a la comunió general de la diada, a oferir-me al meu Rei pel que calgués, a aclamar-lo, a pregar-li que fes damunt de mi qualsevol acte de domini. No faltava més! La meva vida, la meva honra, la meva bossa, el meu ésser, tot ho posaria en les seves divines i senyorials mans, no de per riure i amb paraules, sinó de debò i amb fets. En què quedem; som o no som ciutadans del reialme de Crist!

Tal dit, tal fet. A les vuit en punt ocupava el meu trosset de banc a l'església parroquial, un banc dels del mig i dels de més endavant. Estava plena de gom a gom de valents com jo. El nostre Rei i Senyor estava exposat a la custòdia. Vaig cantar entusiasmat el crec-en-un-Déu, el *psallite regi nostro,* vaig sentir, engrescat, la fervorosa paraula del nostre senyor rector i, amb el meu esperit al punt de dalt, deixant el mocador estès damunt el reclinatori, el bastó penjat al respatller del banc del davant i el barret damunt el meu seient (tot amb mires de què no em prenguessin el lloc), em vaig apressar a ésser dels més amatents a combregar. Els homes combregaven els primers.

L'home proposa i Déu, com Rei i Senyor, disposa. Tots els camins que portaven a l'altar quedaren en un moment presos i atapeïts de gent. Tornar al meu lloc era impossible; m'hauria hagut de barallar amb tothom i bregar contra corrent. Bon goig de trobar un reconet de l'església on agenollar-me per encomanar-me al Crist Rei que portava dintre. El meu saquetonet de la bilis aviat s'omple a vessar i destillava gotetes amargants. Què foren del meu mocador blanc, del meu bastó de dues pessetes, del meu barret tou de l'any passat que feia dos dies havia fet rentar i planxar! La gent no cabia en el temple i es ficaven allí on podien. Però què diria Crist Rei de la meva mesquinesa? El portava a propet del cor i jo tenia el pensament fora de mi i lluny d'Ell. Vaja quin soldat de Crist! Em vaig aclucar d'ulls, vaig creuar els braços damunt el pit i li vaig dir tota sencera la lliçó. Sí; posava en les seves mans la meva bossa, la meva honra, la meva vida; li deia que manés i disposés com amo absolut, que jo era per servir-lo i no per altra cosa. Però, entre oració i oració, jo em veia perduts aquells objectes de la meva propietat i em dolia de debò el perdre'ls.

Que Déu disposés de la meva bossa, bé; però el meu bastó de dues pessetes...

Que Déu disposés de la meva honra, bé; però el meu mocador blanc...

Que Déu disposés de la meva vida, bé; però tornant a casa meva sense res al cap, potser em constiparia...

I va ésser precisament llavors quan em vaig veure els peus com el paó reial quan fa la roda, i vaig caure de l'ase i em vaig reptar a mi mateix com a darrera oració de gràcies de la comunió. Mesquinet de mi! Tants fums, tants fums i ara tanta tribulació per un no res! Tants oferiments i ara tanta tacanyeria per un capital que tot plegat no valia deu pessetes, per un perill de constipat problemàtic! Sí

que seré bo per a coses grans si m'apuren tan minúscules trifulgues! Jo que ja em pensava ésser al cap d'avall de la carrera de bon seguidor de Crist i a les vigílies de treure el diploma del títol, m'he donat compte que tot just cursava la preparació de l'ingrés i em vaig trobar com un infant petitó que tot just comença a caminar i a dir *pa... pa...*

Per treure tota angúnia a qui algun dia llegeixi aquest full de dietari li contaré que, acabada la missa, i la reserva del Santíssim i ja mig buida l'església, m'he atansat amb les galtones vermelles al *meu* banc i allí he trobat el meu mocadoret blanc estès damunt el reclinatori, el meu bastó penjat al respatller del banc de davant, el meu capell posat damunt el seient. Una velleta d'allà al costat m'ho ha defensat com a cosa pròpia. Amb una mica de *xiu-xiu* m'ho ha contat i jo li ho he agraït.

En tot el sant dia no m'he pogut treure del cap el meu *heroisme* de pega. Per això el subratllo.

A la tarda, allà a les sis, quan sento tocar les campanes de l'església que em criden, hi torno. No goso a posar-me als rengles del davant; me'n dono vergonya. Ja no faig el valent. Em quedo en un reconet fosc del capdavall. Així, com així, Jesucrist Rei també m'hi veurà. He passat el meu rosari que no se'm sentia en la veu. He seguit el Trisagi i les oracions pròpies del dia potser més amb el cor que amb la llengua. He sentit el sermó del predicador que tot ell m'ha sonat com una acusació. M'he condemnat jo mateix. I quan el sacerdot ens donava la benedicció amb el Santíssim, cap cot i confús no he sabut dir altra cosa que això: Senyor Rei! Senyor Rei! No em tregueu de la vostra milícia que potser encara hi podria servir de ranxero!

Comentaris

La davallada del socialisme

Si França ha volgut salvar-se, ha hagut de prescindir de les seves suggestions i tirar endavant sense ell.

Si Austràlia encara viu, si bé molt penosament, és perquè ha donat l'esquena als principals socialistes i ha prescindit dels seus tràgics representants.

Anglaterra, empenyada fins al caire de l'abisme, per les teories i actuacions socialistes, acaba d'alliberar-se del seu jou, tan ignominiós com arruïnador, en unes eleccions memorabilíssimes i decisives.

En totes les nacions tiranitzades pel socialisme hom l'està expulsant sense compassió, i allí on ha triomfat d'una manera vergonyosa, inqualificable, com a Rússia, emparant-se de nous mots, allí ha convertit els obrers en pobres esclaus i la nació en un munt de runes clapejades de sang.

Aquest és ara el camí que el socialisme ha emprès a Espanya, però no el recorrerà pas tot, certament!

Una expoliació?

El Ministre de Justícia (sense gràcia) ha donat al públic una nota molt clara de les rebaixes que sofrirà en els pressupostos socialistes el capítol d'Obligacions Eclesiàstiques. Ascendeixen a 25.005.206'60 pessetes. En els anteriors pressupostos aquest capítol ascendia a 42.435.826'18 pessetes. La diferència està a la vista.

Quan des d'uns anys ençà s'anaven fent gestions per augmentar equitativament les partides mal dotades d'aquest pressupost a fi de fer possible al sofridíssim Clergat espanyol una vida un xic decorosa, molt més en un temps de crisi tan terrible com aquest, arriba de cop i volta la República amb la bandera de Pau, Justícia i Llibertat, confeccionada a San Sebastià, i per compte del necessari i justíssim augment demanat, s'esporga del pressupost ara confeccionat poc menys que la meitat de les seves raquítiques rames.

Més encara que el fet en si, tot i ésser tan greu, indigna l'intent de justificar-lo.

No hi ha manera ni raons per fer-ho.

En aquestes matèries d'expoliaments sectaris ens agrada més el sistema de Barriobero i el d'En Pestanya. Quia nominor Leo. *O socialista. I prou de raons.*

Per infinitat de motius, entre ells perquè no es tracta de cap donació, sinó d'una insuficient restitució, el Clergat espanyol té dret estricte, dret sagrat, als augments que indicàvem, però, en lloc d'ells li... seccionen, avui, gran part del migrat pressupost, prometent-li, però, suprimir-lo tot demà. Esta es la justicia que manda facer... *el primer Ministre de Justícia de la* República de Trabajadores. *Però n'hi ha una de debò, de Justícia, que, tard o d'hora, la fa, i de la qual ningú no es burla.*

Unes paraules d'or

Són de Gustau Hervé, parlant de l'obra irreligiosa de les Corts Constituents, i les publica al gran diari esquerrà La Victoire, *de París. I com que no necessiten comentaris, heus-les ací:*

"En lloc de Pares Jesuïtes per a l'educació i instrucció dels seus collegials, tindran des d'ara a Espanya professors francmaçons i ateus.

En lloc dels Germans de les Escoles Cristianes, mestres collectivistes, comunistes i anarquistes.

Ja ens en diran els resultats d'ací a vint anys.

En veritat, els francesos hem fet una labor estimable a Europa, del segle XVIII *ençà.*

Literalment, hem emmetzinat del nostre lliurepensament antireligiós i anàrquic tots els països llatins. Hem exterminat en el nostre poble i en els altres pobles l'única fe, que, en les grans tristeses de la vida i a l'hora de la mort, pot proporcionar els seus consols poderosos als qui sofreixen i ploren. Hem rebentat o esbalmat, a França, i a tot el món llatí, i tal vegada en altres pobles, totes les disciplines morals i socials, sense les quals no hi ha civilització possible.

Ens podem sentir orgullosos de la nostra obra.

I encara, si havent-los enganyat tan estultament, conservéssim prou força per organitzar-nos per tal d'obrar entre nosaltres una completa restauració moral que servís de saludable ensenyament als pobles més joves que han descarrilat pel nostre exemple!"

L'hivern s'acosta

PER R. RUCABADO

I heus aquí que l'hivern s'acosta, amb el seu corteig de sofrences i de privacions que l'estació freda aporta a la pobra gent, especialment a la tendra infantesa. Es ben de témer que la crisi de treball de què parlem s'agreugi més i més...

S. S. Pius XI a l'Encíclica sobre la "Crisi econòmica", 2 octubre 1931.

El problema universal dels obrers sense feina ha fet pujar el clam dels sofrents fins a l'orella misericordiosa del Sant Pare. Amb gest patètic i paraula commoguda el Papa ha pronunciat la crida en favor de les famílies indigents, que per milions demanen pa i treball en les nacions totes, en favor, sobretot, dels innocents infants privats de nodrició. Entenem que la paraula augusta d'interès i de pietat hauria d'ésser acompanyada per nosaltres com d'un escoli en favor dels obrers que trobant feina i tenint la sort, tan preciosa avui dia, de treballar, no poden, per la tirania sindical que els ho priva, obligant-los a fer vagues i més vagues que representen la pèrdua del jornal, obligant-los a perdre el pa i la feina si no es volen inscriure o sotmetre's a tal o qual sindicat. També per aquests obrers i pels seus fills l'hivern s'acosta.

I en favor d'ells ningú no parla. Bé caldrà que es completi la croada de caritat començada pro obrers sense feina, amb altra croada en pro dels obrers que tenint feina no els deixen treballar. Als qui trobarien obertes les portes sospirades del taller i la fàbrica, i damunt l'escriptori els diners del setmanal, perquè el patró els espera... però els espera també el pistoler a la cantonada perquè no vol que treballin. Perquè el pistoler els barra el pas i amb l'eina mortal als dits els priva d'anar a guanyar el pa per als seus, com dret i deure moral i jurídic hi tenen, i els vol fer anar a la vaga, a fer vaga, a fer això que en diuen *solidaritat*, a fer això que en diuen *dignitat sindical*, a fer causa comú amb malfactors, anarquistes, blasfems i assassins professionals, perquè quan aquests manen parar, primer són ells que el pa de la família i dels infants.

I molt més fred encara que la fredor de l'hivern, és el glaç del cementiri. La freda mort! A quants i a quants obrers que volen treballar, que tenen treball, la Freda espera, i a quants i a quants ja *no espera*, perquè ja els té dins del seu gelat regne. Un gros plec de retalls damunt la meva taula és la garbera de sis mesos d'horripilant collita. Remenant aquests trossos de diari, gasetilles, informacions, fotogravats, talment degoten sang. Gairebé tota, sang obrera. El fulleig ràpid us fa girar davant els ulls només aquestes paraules titulars: agressió, coacció, tiroteig, vaga, vaga general, collisió entre obrers, atemptat, atracament, tants mils d'obrers parats, i sempre amenaces, i sempre víctimes i més víctimes. I tota aquesta terrible mortaldat, incluint-hi els caiguts d'una banda i de l'altra per les topades amb la força pública, sempre per aquesta sola i única causa, per aquesta sola i única idea: la vaga forçada, la sindicació forçada. Fer parar, fer perdre el treball i perdre el pa a obrers que en tenen.

I d'aquestes víctimes, directes o indirectes, ningú no en fa estadística; no compten, i la seva sang no puja enlloc i es perd i s'escola a raig fet, sense profit i sense lliçó. Un diari d'agost (som a novembre) sumava entre el 15 d'abril i el 20 de juliol, per tota Espanya, 52 morts i 242 ferits, a simple vista, incompletes les xifres (les dades de Catalunya sol eren insuficients). La major part d'aquestes víctimes ho són per fets de caràcter *social*. Les intervencions de la força pública per motius de caràcter *polític* tothom sap que són escasses, encara que dins de la suma aquella hi ha els caiguts per les repressions dels incendis de maig. És la lluita per sindicats i vagues ço que ha tombat més gent. He trobat per atzar un retall illustrat d'un antic setmanari satíric. Diu: "*Les modes a Barcelona, la primavera del* 1921." Els figurins són vídues i orfes amb vestits de dol, dones i criatures de classe mitjana i famílies obreres. Onze anys de dol i de mort i matança, i avui igual que ahir, i per les causes mateixes. Són els onze anys de CATALUNYA SOCIAL, onze que maleïm les mateixes pistoles, les mateixes doctrines, els mateixos procediments. Onze anys — i abans del 21, quantes primaveres ja endolades! — amb l'interval de la dictadura, durant la qual, si no rajava, s'escalfava la que tornaria a rajar, bandatge ineficaç, bena que no cura i merament tapava el càncer monstruós, arrelat fins als ossos, novament descobert.

Des de dilluns que es torna a treballar al port de Barcelona, i que es normalitzen els transports. La *Soli* el diumenge últim donava ordre de tornar tothom al treball (ordre que és tan injusta i ofensiva com el de fer parar, perquè del pa de cada obrer no n'és mestressa la *Soli*). Però quant durarà el treball, si persisteix la causa? Aquesta mateixa ordre, de reprendre el treball, ja es va donar fa dos mesos, després de la vaga general de setembre. Ells mateixos s'exclamen i protesten per haver costat aquella vaga copiosa sang obrera. Però qui la provocà, qui l'engegà aquella vaga, i totes, qui animà els obrers, qui els ensenyà de fer foc contra uns altres obrers i contra la policia? Qui ensenya i exercita els obrers que volen fer vaga, a fer foc contra els obrers que no en volen fer? Qui és, per tant, responsable de tot aquest diluvi de sang obrera, la sang dels agredits, i la sang de retop vessada per l'autoritat en defensa de la pau i de l'ordre?

I la sang del carrer i el pa de la taula estan en raó inversa. Tants morts i tants ferits, són tants dejunis i tanta fam a les cases i als fills de les víctimes. Qui és responsable d'aquest hivern d'onze anys als mils i mils de cases vídues i de cases òrfenes, de víctimes directes o indirectes del sindicat i de la vaga?

Una protesta per uns fets de la presó, assumpte que res no té a veure amb qüestions de millores o

condició del treball, va produir la vaga general de setembre. Quan la van engegar, ja feia dos mesos que durava la del port, i després de setembre, la parcial del port ha continuat, amb les contínues coaccions, agressions, ferits i gent parada, pels decrets de ferro de la intolerància sindical. La qüestió que es debat als molls no és pas de millores ni reformes del treball, sinó la intolerància de la C. N. T. no consentint que treballin obrers que portin carnet de la U. G. T. A l'orgull societari, odiosa supèrbia d'una oligarquia, il·lícit sentiment que ells anomenen *dignitat obrera*, sacrifiquen el pa i les vides dels obrers i de llurs famílies. Causa indirecta, oi més, d'altre pa que es perd, per les indústries i treballs que han de parar de retop. El subministre de carbó i de cotó a les fàbriques ha estat escàs i perillós, amb la imminència de plegar milers d'obrers per manca de matèries primeres, que en alguns indrets han faltat del tot. Si han arribat a lloc els preuats materials, ha estat amb exposició de la vida dels obrers que els transportaven. Estès l'atur *per solidaritat* al ram de transports, eren coaccionats, agredits, tirotejats, els carros i els camions cada dia, atemptant contra la vida i contra el pa de moltíssims d'obrers i de famílies. En l'època present, patint de gana tants milions d'obrers, privats de feina en tot el món, perseguir i agredir l'obrer que treballa, voler expressament que passin fam ell i els seus fills, no és una infàmia negra i exasperant?

Al costat del paquet d'aquest any, retalls em vénen de carpetes de l'any passat, i em diuen, que de pressa es perd la memòria! Novembre de 1930. "Continua sense resoldre el conflicte del port" (fa un any!). El Sindicat Unic pretén *"que no sea contratado ningún obrero que no vaya provisto del carnet de la C. N. T."*. Un any ja fa — i llavors, ja quant de temps que durava! — i quants de jornals perduts, quant de pa no guanyat, quant de patir en aquest "avui treballo, demà no, demà passat no ho sé", i sempre sota la coacció i sota l'esclavitud de l'amenaça, sota el temor de l'amenaça de mort, rondant els pistolers, com gossos de ramat, gossos de presa, els pobres treballadors. *"No responde a ninguna animosidad contra la Patronal del Puerto* — diu la nota del Sindicat Unic, — *sino al deseo de terminar con la coacción* (qui parla de coaccions!) *de que són objeto sus afiliados por parte de la llamada Federación de Obreros del Puerto. Por lo cual se han visto obligados* (?) *a retirar el personal asociado de los puestos de contratación*, etc." Retirar el personal vol dir retirar el pa de la taula de tot aquest personal, i retirar indirectament el pa de moltíssimes taules, i en algunes taules, les taules de les víctimes, retirar-lo per sempre més.

Un any de vagues, amb les generals per extensió i complicació d'aquelles, amb la torrentada de víctimes caigudes, i no és per debats ni discussions de jornals ni d'hores, sinó per lluita intersocial, d'obrer a obrer, de sindicat a sindicat. Això exhibeix la mentida essencial del sindicalisme. És un cop d'ull sobre la perspectiva que ens espera quan seran abolits els amos, expulsats els explotadors, suprimits els capitalistes i els burgesos. La guerra sindical seguirà, continuaran les vagues, la sang obrera es vessarà a raig fet, i el pa dels obrers continuarà perillant i faltant damunt les taules.

I molts hiverns s'aniran acostant...

El famós article 24

No es pot parlar de res més del que tothom encara segueix parlant. La votació de l'article 24 ha commogut el país en les seves bases seculars; però la reacció ha sobrevingut aviat i ha estat tan forta com la terrible acció del citat article.

De moment, semblava que d'un cop mortal s'havia anorreat tot: Religió, Pàtria, Tradicions, Lleis, Convivències socials, Cultura popular... però el que s'ha esmicolat de debò és la Constitució mateixa, i tal volta allò mateix que s'ha volgut salvar d'una manera tan grollera com satànica.

Les víctimes parlamentàries immediates foren dos dels homes que principalment portaren la República i als quals tots els altres conspiradors amics prometeren, solemnialment juramentats, que mai la República no ofendria els principis fonamentals de la societat espanyola: Religió, Família, Propietat, Llibertat. D'un cop de puny esbojarrat, donat per una minoria de 171 diputats, analfabets gairebé tots, inconscients bona part d'ells, sectaris rabiosos tots, a qui els mateixos companys seus i correligionaris illustrats anomenen jabalíes, *ha saltat tot plegat, deixant el país com si fos obra d'avui i d'uns quants homes que ni títol de tals mereixen.*

L'efecte ha estat estupefaent, i no solament aquí, sinó en tot el món civilitzat.

La reacció, com deixem dit abans, ha correspost a l'acció i l'ha superat amplament. La Constitució de 1931 ja la dóna tothom per morta: aquí i a fora d'aquí. No trigaran a enterrar-la.

Un nou període constituent acaba d'obrir-se.

El govern d'Azaña fa el cor fort, però tremola, i se li veu com tremola.

Les fortes minories parlamentàries que amb tanta de dignitat i grandesa d'ànim han abandonat les Corts, estan ja obrint en el si dels pobles més forts d'Espanya el nou període polític, ple de possibilitats i d'esperances. L'enganyat i traït Alcalà Zamora complirà, segurament, les seves promeses.

El fort partit d'en Lerroux es prepara per venjar-se del menyspreu de què és víctima...

L'opinió pública va despertant, astorada, del somni a què s'havia malauradament lliurat. El gran crim de l'article 24 clama a Déu i al poble una prompta reparació. No prosperarà!

Els mateixos republicans honrats han d'ésser els primers a derogar-lo.

I res més per avui!

OBRA INTERESSANTISSIMA

L'ànima de Santa Teresa de Jesús Infant

pel

P. Ignasi Casanovas, S. J.

Foment de Pietat

És inútil!

PER LLUÍS G. FÀBREGA I AMAT

Argumentar amb els radicals avançats, és perdre miserablement el temps.

Si acceptessin raons, ja no ho serien de radicals. Ens referim, en dir radicals, a aquesta mena d'homes que pretenen voler imposar llurs idearis particulars, especialment tractant les qüestions socials i religioses.

Si es tracta de la sindicació obrera, no n'accepten cap més que la d'ells. Si un o diversos sectors obrers tracten de sindicar-se els ho priven amenaçant-los de mort. Els obrers no tenen altra *llibertat* que sindicar-se als sindicats que els imposen per la força, amb tota llei d'amenaces.

El lògic seria que els obrers poguessin escollir les agrupacions que més els complagués. Però, no poden fer-ho, perquè s'exposen a tota mena d'ultratges, amenaces i càstigs.

Sembla que hauria d'haver-hi llibertat per a poder-se sindicar d'acord amb l'ideari particular de cada obrer. Fent-ho així, es podria comprovar, amb fets, quines agrupacions s'interessarien millor pel benestar del proletariat, i fins tindríem una lluita d'idees i d'activitats, noble, constructiva, plena de realitats.

Però, els sindicalistes, que s'han fet amos de les organitzacions obreres, neguen als treballadors tot dret, i els obliguen a engrossir les seves files si us plau per força.

És degut a aquesta dictadura sindicalista que es decreten les vagues que augmenten la fam i la misèria de les classes treballadores

Què dirien els sindicalistes radicals, si existint forces obreres d'ordre, organitzades, aquestes els obliguessin també, si us plau per força, a formar-ne part, amb amenaces i càstigs? Ah! de segur que els clams que llançarien se sentirien per tots els confins.

Si del camp social passem al camp religiós, la mateixa inconseqüència radical pot notar-se de seguida.

Els que ens parlen de llibertat cent mil vegades cada dia, la neguen als altres en tots els seus actes.

Si parlen de llibertat de cultes, neguen la llibertat del culte catòlic, i demanen l'expulsió dels religiosos, i neguen a aquests els drets de ciutadania.

El lògic seria que els anticatòlics alcessin escoles, que ensenyessin el que els semblés, però, en nom de la llibertat no deurien de negar el dret a ensenyar els altres.

La llibertat consisteix en que, si no els agrada, que no enviïn els seus fills a les escoles catòliques, però, no és admissible que vulguin impedir i privar que els catòlics enviïn llurs fills a les escoles catòliques.

La tirania, és això que vosaltres feu, radicals de pega!

Voler privar les idees dels altres que no pensen com vosaltres.

Si no voleu anar a missa, no hi aneu. Mai no us agafarem per les orelles per fer-vos-hi anar, però, ens les agafeu a nosaltres per impedir-nos que puguem anar-hi.

El que més ens estranya és que els homes que es passen tota la vida blasmant de les tiranies i de l'abús de l'autoritat, vulguin imposar llur criteri als altres, i, a manca d'arguments, amenacin amb castigar aquells qui no es sometin a llurs imposicions.

El que hi ha de cert és que tot el volum de propaganda extremista, no és res més que un munt de destrucció i ruïnes. Els radicals es passen la vida destruint sense que jamai quedi en peu cap obra positiva, llevat del niu d'odis que sols serveixen per a convertir la vida en un infern.

El que no poden pair és que, malgrat tot el que fan, no poden oposar a l'Acció Catòlica de tot el món le més mínima obra positiva.

Bé hem dit al començament que, argumentar amb els radicals, és perdre miserablement el temps.

Si tot el que diuen i fan, ho féssim i ho diguéssim nosaltres, amb el mateix *dret* que ells ho diuen i ho fan, llavors es dedicarien a bescantar-nos d'una manera terrible.

Però, jo us dic, senyors, que si els radicals demanen l'expulsió i l'extermini dels germans nostres, nosaltres també podríem argumentar demanant l'extermini dels nostres enemics; però, si això féssim, ens dirien inquisidors, tirans, dictadors i mals homes. En canvi, si ells ho diuen i ho fan, allò mateix que condemnarien en nosaltres, resulta per a ells obra de cultura i de civilitat.

Causa tristesa aquesta mena d'argumentar en les qüestions socials i religioses. Això ens demostra la malaltia collectiva que pateix el sindicalisme anarquitzat, una mena de bogeria folla en la qual l'únic argument consisteix a amenaçar de mort a tot aquell qui no accepta la bogeria sindicalista.

Llegint les bogeries que els dictadors sindicalistes prediquen i escriuen, no ens queda altre remei que lamentar la malaltia que pateix una part de la humanitat que ens vol redimir a cops d'estaca, i ens causa doble pena la covardia i la por amb què la majoria i els altres sectors aguanten la follia sindicalista.

Cal prendre una actitud decidida i treballar en tots els camps i amb totes les armes cristianes i lícites contra l'error que tanta de gent té aplegada en les seves milícies.

EDITORIAL BALMES

OBRA INTERESSANT

EL SENYOR RECTOR D'OZERON

(NOVEL·LA)

Original de
FRANCIS JAMMES

Traducció de
JOSEP F. RÀFOLS

Preu: 4 ptes.

Del món del treball

De com es traspassaran les fàbriques

Sabut és, i no s'amaguen pas de dir-ho els seus adeptes, que el Socialisme propugna la socialització de totes les empreses industrials i tots els mitjans de treball, i amb aquest fi ha inventat el "control obrer". A l'efecte, el Socialisme, allí on pot, obliga els patrons a obrir les portes de la seva casa comercial a comissions obreres, representatives dels obrers que en ella treballen, a fi de controlar els negocis llurs i *ajudar* els patrons a portar-los i millorar-los pel bé comú. Si així fos rai! Però ço de què es tracta és, a més d'obtenir gratuitament i suaument, el coneixement i la tècnica directora dels negocis, per tal que, quan arribi l'hora oportuna de la socialització, sigui aquesta, no solament factible, sinó senzilla, i l'Estat es trobi les fàbriques completament en marxa i es faci el traspàs sense desorganitzar el negoci.

La gosadia i la "frescor" del Socialisme són tan grans, que es proposa de despullar els amos dels seus béns, després d'obligar-los a preparar-se el despullament ensinistrant els despulladors i ficant-se'ls a casa per a major comoditat de l'operació.

Això solament ha pogut acudir-se al Socialisme, que no repara en mitjans per a obtenir la socialització de la riquesa, és a dir: el traspàs a l'Estat (dominat pels socialistes) de tots els béns guanyats en nobles i aferrissades lluites mercantils pels que ara en són amos i prompte no ho seran si no es barra el pas al Socialisme com li van barrant a tots els pobles que han endevinat els seus perills, o bé han estat víctimes de les seves perniciosíssimes doctrines.

Sota el nom de caient científic i tremp nou — *socialització* — s'amaga el pla d'apoderar-se dels béns aliens contra la voluntat dels seus amos; la qual cosa té un nom ben distint d'aquest en el parlar popular. No volem dubtar de la bona fe amb què defensen les seves idees els socialistes, però els patrons pecarien d'aturats si no es defensessin d'aquestes *idees* com es defensen dels lladres de camí ral.

Vegi's com acaba de defensar-se el poble anglès: Tirant per la borda el Socialisme (partit i homes) que l'ha portat arran de l'abisme.

Revisió de contractes agrícoles

Ha estat dictada la primera resolució en els judicis de revisió d'arrendaments a l'ombra dels quals es féu la campanya de no lliurament dels fruits de la vinya a la collita d'enguany als propietaris.

El Jutjat de primera instància de la Concepció d'aquesta ciutat ha resolt una demanda d'un rabassaire de Badalona no donant lloc a la revisió. És fonamentada la dita resolució, en primer lloc, a què no són aplicables a la "Rabassa morta" els Decrets establint la revisió dels arrendaments, tant pel caràcter que tenen aquests contractes com pels termes dels Decrets esmentats, que, com d'excepció, han d'ésser aplicats amb sentit restrictiu, coincidint amb la doctrina sostinguda per l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre.

L'altre fonament de la sentència és que per a calcular la part a lliurar, s'ha de tenir en compte no sols la part de fruits, sinó els altres avantatges del rabassaire, com són l'habitació d'una casa i els fruits distints de la vinya obtinguts de la terra.

Aquesta sentència, molt fonamentada, és objecte de comentaris per ésser la primera resolució de tan discutida qüestió i per tractar-se d'un "rabassaire" que lliurava la meitat dels fruits de la vinya.

Caldrà estar ben amatent en la defensa del dret en aquesta gravíssima qüestió, pel que afecta al dret de propietat, com pel seu caire demagògic.

No solament posa en perill els interessos de la propietat, sinó la pau de Catalunya i el seu esdevenidor social i econòmic.

L'Esquerra Catalana, i al seu front el "company" Companys, líder seu, han contret una responsabilitat immensa amb les seves propagandes en pro dels qui no paguen.

L'allau de les vagues

Hom gosaria a dir que hi ha un gran poder ocult, formidablement organitzat, que porta a cap la campanya de vagues que està arruinant mitja Espanya i Catalunya especialment. A l'altra mitja, ja es captè d'arruïnar-la el poder públic amb els seus desencerts.

I el pitjor és que el país es troba perfectament preparat perquè les vagues hi floreixin i prosperin abundantment. A moltes d'aquestes vagues no se'ls veu més raó que la de fer mal o preparar els camins a un esdevenidor catastròfic.

No totes les vagues es deuen a la C. N. T., però no pot negar-se que la C. N. T. és la fornal de la major part de les vagues i les més transcendents i cantelludes. I aquest estat no pot pas durar més sense posar en perill tota l'economia del país.

Aquest problema s'ha de plantejar prompte i sense embuts, i si la C. N. T. no renuncia als seus mètodes d'acció, no hi ha més remei que dissoldre-la. El gros fantasma del seu poder la Dictadura de Primo va esvair-lo fàcilment, i més poderosa que la Dictadura de Primo és la Dictadura d'Azaña.

Mans a l'obra, doncs!

Quant al Socialisme, que hom estima pitjor que el Sindicalisme de l'Únic, ja li vindrà el seu Sant Martí, com acaba de venir-li el Socialisme anglès, disfressat de laborisme.

Fets diversos

Espantat de la seva pròpia obra, el Govern concedeix la informació pública, durant un mes, per l'estudi del projecte de "control obrer".

— Les vagues referents al ram de transports, especialment als transports que amb tota raó podríem anomenar vitals — com, per exemple, els de les escombraries, els de mercats, els de matèries industrials — no deurien de permetre's de cap manera i sovintegen ja massa.

— Amb ço que va d'any als Estats Units han fet fallida 54.182 cases mercantils i han tancat les portes 2.400 bancs.

Impressions

El míting del Bosc

Poques persones podien esperar un tan gran esdeveniment. És cert que es deia arreu que l'opinió dretana havia reaccionat — pobra d'ella si no ho hagués fet davant els formidables atacs a tot el més sant i sagrat! — però ningú no es creia que la reacció hagués estat tan forta.

El local ple a vessar. I pels jardins immediats — amb forts altaveus — la gent no hi cabia. Eren milers i milers de persones les que allí s'hi trobaven reunides. I eren soldats cristians decidits a no deixar-se arrabassar allò que més estimen tots: el nostre patrimoni espiritual, ben nostre, ben fortament arrelat en les nostres ànimes.

L'opinió va restar satisfeta, tant del nombre d'assistents com de l'actitud decidida i franca d'aquests. Hi era tothom, hi érem tots decidits a defensar jurídicament la més santa de les causes.

Hi érem a protestar de la dictadura demagògica que patim actualment; hi érem a enlairar la bandera del dret arrabassada a milers i milers de ciutadans constituïts en excepció dins la flamant Constitució; hi érem pel bon nom d'Espanya davant l'estranger i per l'amor a Catalunya, terra de llibertat i enemiga de tiranies blanques i vermelles.

Cal continuar la campanya

El d'ahir va ésser un acte sol. Poca cosa hauríem fet si l'entusiasme que va despertar no s'estengués com regueró de pólvora cap a tots els indrets de Catalunya, com es va estenent arreu d'Espanya.

En Gil Robles, l'eloqüent i entusiasta propagandista, venia de Madrid en avió perquè la nit anterior havia tingut una conferència revisionista en la Unió Mercantil d'aquella ciutat; i sortia dilluns al matí en automòbil cap a Logronyo on dimars hi ha anunciat un altre míting catòlic al qual és de creure acudirà tota la Rioja en pes.

Així es treballa i així aquest Diputat ens està donant l'exemple. Així ho hem de fer els catalans. Tots els Centres dretans de Barcelona han d'organitzar conferències per a la revisió constitucional; totes les ciutats i viles de la terra catalana han de demanar oradors i han de donar mítings i conferències per a tractar el mateix tema. Que si un dia les dretes vàrem deixar el nostre lloc davant les eleccions generals, almenys que ara puguem recobrar la senyera que llavors ens deixàrem arrabassar tan passivament, tan equivocadament.

Tots hi hem d'ésser...

en aquesta campanya memorable. Fins i tot aquells qui creuen amb altres solucions i que res no esperen del revisionisme constitucional, han d'ésser-hi també en aquest punt.

Els qui no creguin que aquesta campanya condueixi enlloc — equivocats, però respectables, a judici nostre — que no deixin d'ajuntar el seu esforç al nostre, ja que, a la llarga, res no han de perdre en la prossecució d'aquest moviment. Una i altra cosa no són pas incompatibles. I el revisionisme no és obstacle a altres actuacions en les quals nosaltres no creiem — prou ens ho justifica l'experiència — però amb les quals creuen molts d'altres.

Ells i nosaltres podem actuar units.

El que no podem fer, en canvi...

és passar per què aquesta Constitució regeixi un sol moment sense la protesta nostrada.

La solució d'en Maura dient que es deixi el text constitucional per la raó que restarà sense massa aplicació, no ens convenç ni mai no ens podrà convèncer.

Primer, perquè dins les lleis fonamentals no podem admetre els atacs a tot allò que per a nosaltres és el més sant i sagrat; atacs que ens avergonyirien a tots i en emplenarien d'oprobi, davant el món civilitzat; i segon, perquè ni en Maura ni tots els altres ens són garantia suficient per a dir-nos que la Constitució no s'aplicarà. Mentre en Maura no es redimeixi de la taca de la crema dels Convents a Madrid, el dia ominós de maig, no pot representar la seva veu una garantia per a cap catòlic.

A part que ja hem retret aquí mateix el cas de Mèxic, on enganyats els catòlics amb la promesa de no aplicar la Constitució — excepcional i vergonyosament semblant a la nostra — va arribar Calles i la va aplicar tan tranquil·lament quan es va creure amb força suficient per a fer-ho. I els nostres germans de Mèxic encara en ploren ara les tristes conseqüències de la seva feblesa d'un dia.

No, no volem dins la Constitució els atacs a la família, a la religió, a la propietat, a la llibertat d'ensenyança, etc. Ni que mai no s'haguessin d'aplicar... que d'això ningú no en pot respondre.

Mentre el Bosc estava atapeït de poble

que demanava la llibertat d'ensenyança, l'il·lustre pedagog traductor del francès (però del francès dels anys 1900 i 1902, ja que de llavors ençà no ha llegit res més, es veu), senyor Marcel·lí Domingo, donava una conferència a Terrassa atacant aquella llibertat i propugnant l'escola laica, obligatòria, etc.

De quina part estava la raó? Si l'espai ens permetés de fer una recensió dels arguments adduïts en favor de la llibertat dels pares per a formar l'ànima dels seus fills, i ens permetés oi més de cercar ço que arreu d'Europa es practica en aquesta matèria (ja hem dit que Domingo no surt de França, i, encara no de la França actual) veuríem com tot el pes doctrinal i legal del món cau en favor dels catòlics reunits al Bosc.

És liberal o no la República espanyola? Si ho és, no hi ha altre camí que el de reconèixer el dret primordial a l'educació dels fills per part dels pares. Del contrari es donaria el cas que en nom de la llibertat s'arrabassen drets essencials a l'individu.

I si se'ns diu que són els furs de la cultura els que es demanen, llavors nosaltres contestarem a veure qui n'ha feta més de cultura a Espanya, si l'Estat que l'ha abandonada constantment o les Ordes religioses que n'han estat durant anys gairebé l'únic vehicle.

Com deia un dels oradors del Teatre del Bosc: mares, se us dóna el dret al vot, se us donen altres

drets polítics; però se us vol arrabassar el dret d'ésser mares, i això equival al dret de formar l'ànima de l'infant.

HEM COMENÇAT I CAL SEGUIR

El míting del Teatre del Bosc ens deixa satisfets. Però no seria res si al mateix temps no signifiqués el preludi d'una sèrie d'altres actes que vinguin a aixecar l'esperit de llibertat de la terra catalana enfront dels qui volen donar-li la més essencial de les llibertats.

I dins de Catalunya, mentre propugnem la nostra autonomia, cal defensar encara més aferrissadament aquest esperit de llibertat; ja que, ¿què cosa seria l'autonomia sense poder donar el caràcter que volguéssim al nostre ensenyament? Seria això llibertat d'ensenyança?

Catòlics: el no començar hauria estat la nostra mort civil. Però el no seguir constituiria el nostre major fracàs. I cal no fracassar en la defensa dels Drets de Déu i de la Pàtria. Defensa que no és pas un dret nostre, sinó una greu obligació com a fills de Crist.

Els planys dels perseguidors

PER J. CIVERA I SORMANI

Els qui desconeixen la història de l'Església, llegint la premsa sectària arriben a creure que els catòlics són una mena de monstres que devoren els homes que no volen penetrar dins la cleda cristiana. Ara, diuen, adopten una actitud prudent perquè predominen les doctrines liberals; però quan l'Església exercia una gran influència damunt els reis i les autoritats civils, els elements "avançats" no podien viure tranquillament.

Sembla increïble que siguin cregudes aquestes nicieses. Dieu la veritat i no us creuen, i, en canvi, donen credulitat a les coses més inversemblants.

Els catòlics som intolerants i perseguidors. Els enemics de l'Església són uns pobres anyells incapaços de fer mal a ningú. Si no tenen ales, és purament per raons d'ordre estètic. Els dolents són els qui creuen i compleixen la voluntat de Déu i els bons els qui observen una vida purament material. Caldria que ens fessin conèixer la vida edificant d'aquests homes que desitgen que la humanitat prescindeixi de Déu.

El ministre de Gràcia i Justícia, en el parlament que inicià el debat sobre la qüestió religiosa, digué que l'Església no ha respectat ni les persones ni l'honor d'aquells qui no pertanyen a la comunitat cristiana. Aquesta afirmació ha estat aplaudida per aquells qui no saben ni un borral de religió.

Per al senyor de los Ríos seria ben difícil de demostrar que l'Església no respecta els qui no reconeixen la seva autoritat. Certament que en altres èpoques ha perseguit les heretgies i les sectes que les propagaven; però ningú no pot negar que aquelles persecucions eren beneficioses per a la societat, perquè tenien per objecte la defensa de la civilització cristiana. Una part de la gent moderna, observa el Dr. Torras i Bages, es complau a fer passar els antics heretges per herois i màrtirs de la llibertat de pensament; però la història ensenya que per regla quasi universal foren més homes de concupiscència que d'especulació.

Les sectes que combatien l'Església eren antisocials. Si no haguessin trobat un mur de contenció, s'haurien expandit i haurien pertorbat amb llurs aberracions la intel·ligència d'aquells qui no tenien una formació prou sòlida per a seguir defensant la veritat.

En els temps medievals, es van estendre heretgies molt perilloses. El nostre rei En Pere, foragità del nostre territori, seguint els consells dels Prelats, els Valdenses. El rei En Jaume, demanà l'establiment de la Inquisició a Catalunya, perquè de tot arreu sorgien heretges. ¿Podeu negar que féu un gran bé a la nostra terra? Si s'hagués mostrat tolerant amb aquells heretges que propagaven doctrines absurdes i antisocials, s'hauria pogut produir l'esfondrament de la nostra pàtria.

Les lleis que va dictar Sant Ramon de Penyafort, contra els heretges, són humaníssimes. Ningú no el pot titllar de sanguinari. Especialment els jueus han d'agrair la seva intervenció. En la "Nota Raymundi" es demana que no siguin sentenciats els heretges en casos dubtosos, baldament hi hagi testimonis contra d'ells, i que hom no els faci la vida impossible. El col·leccionador del codi de les Decretals no vol que els heretges siguin tractats durament. Ell fou qui aconsellà a Sant Tomàs que escrivís la cèlebre "Summa contra gentiles", per aconseguir que aquells que s'havien extraviat, obrissin els ulls a la llum de la raó. No volia, doncs, anorrear els heretges, sinó donar-los armes perquè poguesin desfer-se de l'error i conèixer la veritat.

En el segle XVI, quan es produí entre els catòlics una profunda escisió a causa de les doctrines reformadores de Luter, a les quals es deu l'existència del racionalisme que causa tants d'estralls en alguns països, la fermesa i la rectitud de les autoritats civils i eclesiàstiques evità que la discòrdia penetrés dins de la nostra cleda. Si s'haguessin mostrat tolerants amb els partidaris de la secta naixent, hauria esclatat una guerra civil.

Si la raó no té guiatge, es desviarà. Un mariner no voldrà fer-se a la mar, amb una nau que no tingui governall. L'home no pot, tampoc, llançar-se pels camins de la vida sense haver aconseguit el govern de la seva raó. Quants homes de gran intel·ligència s'han desviat, per no haver volgut escoltar la veu orientadora de l'Església. Si Pascal no hagués estat pertorbat per les doctrines jansenistes, hauria arribat als cims més alts de la mística. Era un sectari enemic de la raó. En lloc de creure, com fa observar un escriptor francès, que la raó humana ha d'establir els fonaments

de la fe, la refusa amb menyspreu com un auxiliar impotent i perillós, i combat totes les proves racionals que han donat els altres apologistes per a fer-hi recolzar les veritats d'ordre natural. Per a ell totes les demostracions de l'existència de Déu no tenen cap valor. Els arguments físics, metafísics i morals, són armes dolentes que únicament poden ferir aquells qui se'n serveixen. Quan no es creu en la raó, un hom no pot admetre una llei natural. ¿L'Església havia de romandre indiferent davant les doctrines pertorbadores de Janseni? ¿No fa un bé als homes, quan defineix amb tota claredat i precisió les doctrines que són de fe i combat les que ens portarien per mals viaranys? Jesucrist ha posat a les mans del seu Vicari, una antorxa encesa perquè il·lumini els camins que ha de seguir la humanitat.

L'Església, doncs, no persegueix l'heterodox, amb l'arma de la intolerància, sinó invocant els drets de la raó i de la veritat. ¿Diríeu que és inhumà el metge que denuncia els homes que són atacats de malalties infeccioses, per evitar que contaminin els que estan sans? Si l'Església és la dipositària de les veritats eternes, té també el dret de denunciar els qui han sofert desviacions perilloses. És una mare que diu als seus fills: No passeu per aquest camí perquè podríeu caure a l'abim.

Qualsevol creuria, sentint els planys dels qui es declaren irreligiosos, que l'Església els ha perseguit aferrissadament. On són les persecucions? ¿És que abans del règim actual, no podien expressar lliurement el que pensaven i sentien?

Unicament els cristians poden vanar-se d'haver sofert i d'haver portat damunt el front la corona immarcescible del dolor. Fullegeu la història dels primers temps del cristianisme, i veureu florir en les seves planes la flor sangonent del sacrifici i del martiri. L'Església ha estat construïda damunt la sang roent dels màrtirs. El primer màrtir fou Jesucrist. Sovint el sacerdot es posa al damunt el mantell de porpra, per a recordar-nos que l'Església commemora les gestes i l'heroisme d'un màrtir.

No som, doncs, els cristians, els que perseguim, sinó els perseguits.

El cristià, no és descoratjat, malgrat els atacs dels seus adversaris, perquè sap que Aquell qui va morir al cim de la muntanya tràgica del sacrifici i del dolor, mai no abandonarà els qui el proclamen Mestre i no s'avergonyeixen d'anomenar-se deixebles seus.

Els atletes de Crist

per Josep MIQUEL i MACAYA

Cap acte, fins al present, no ha colpit tant la meva ànima, com el que vaig presenciar durant la tarda de la diada de Crist Rei. I per cert que va escaure's d'allò més bé, de donar comiat, en aital dia, a disset joves missioners de l'Immaculat Cor de Maria, després d'haver-los-hi penjat al coll la creu de missioners. Si em vaig entendrir en la funció celebrada en l'Església de l'Immaculat Cor de Maria, la qual els estimats fills del venerable P. Claret, a Barcelona, tenen al carrer del seu nom! Si en vaig deixar anar, de llàgrimes, en veure com els disset missioners s'abraçaven en l'altar, ells amb ells, en senyal de comiat, així que els fou imposat el sant Crist, com també abraçaven els seus germans de religió! I si em vaig entendrir, oi més, quan els vaig veure tots disset, al presbiteri, de cara al poble, mostrant-nos llur sant Crist per tal que els el beséssim el mateix sant Crist que prompte besaran els infidels, el mateix sant Crist al qual potser algun dels pares missioners banyarà amb la seva sang per tal de donar una prova de la seva reialesa.

Per això va semblar-me cosa encertadíssima fer la imposició del Crist als disset simpàtics missioners, com de donar-los públic comiat en un dia tan assenyalat per a la urbs catòlica, com és la diada solemnísima de Crist Rei. Al fi i al cap, són els heralds de Crist, són els atletes de Crist, són la seva avançada, els nous missioners.

I així que tots, l'un darrera l'altre, anàvem els homes passant davant per davant dels nous missioners amb el fi de besar el Crist que amatents, acostaven als nostres llavis, les mans — les meves — amatents, oi més, estrenyien la del missioner, la de cada un de tots disset. Qui sap quan les podrem tornar a estrènyer, mans tan despreses del món i de la família! Elles són, en els joves missioners, tot el contrari de les paraules de Crist quan diu: *Qui estima el pare o la mare més que a mi, no mereix ésser meu, i qui ama el fill o la filla més que a mi, tampoc no mereix ésser meu* (1).

Heus aquí el missioner que es lliura tot a Déu, i que no tan sols renuncia i desprecia el que és jussà, sinó que altrament renuncia cor que vols, tot el món, la família, la pàtria, i, lliurant-se a Déu, esdevé embriac d'aital lliurament. És l'amor per Déu que lleva en l'atleta de Crist aquest despreci del món. El món, però, que no sap o no pot concebre les coses massa altes de l'esperit, resta indiferent davant l'allau de grandesa i magnanimitat que hi ha en l'ànima del missioner que marxa volenter a estendre el regnat de Déu i la seva justícia. I tant no ho arriba a comprendre, que àdhuc s'esdevé el cas d'arribar a avorrir el servidor de Crist, els seus apòstols. I per això els persegueix, els calciga, els mata i degolla. Però la sang del missioner, de l'Apòstol de la Veritat, és sang de nous cristians, és sang de nous apòstols: *En aquell temps sereu lliurats als magistrats per tal d'ésser posats en turments, i us donaran la mort; i sereu avorrits de totes les gents per causa del meu nom, per ésser els meus deixebles* (2).

És que tem tot això, el novell missioner? Lliurat a Déu, embriac de Déu, vol viure a la bona de Déu. Res no tem; altrament, deu dir-se: què hi fa, morir per Vós, Senyor, si són tan alts els nostres destins? I així que arribi al lloc on ha de missionar, podrà l'atleta de Crist dir aquelles paraules que Sant Pau deia als Corintis: *Gustosament, per la meva part, expendiré quant tinc, i àdhuc em lliuraré a mi mateix per la salut de les vostres ànimes* (3). Voleu res més gran, lector, que aquestes paraules de l'Apòstol, i que tants d'apòstols deuen dir-se així que comencen encontinent de carregar la creu volentera que, per seguir el Crist, s'han carregat? Benaurat aquell

qui se la carrega, o és a temps a carregar-se-la! I benaurat aquell qui amb la creu al coll, amb el Crist a la mà predica la encara no coneguda reialesa de Crist, la seva divinitat i la seva providència!

Com no ens hauríem d'agenollar davant del missioner, i besar-li sempre més els peus! Com no hauríem sempre més d'aidar-lo en la seva tasca per tal de no afeixugar-li més la seva càrrega; el seu apostolat! Ajudem-lo, sí, el missioner, ajudem-los, sí, aquests disset missioners que han fet partença, amb l'oració. Sant Pau — i com n'és de plaent i viva, la lletra de l'Apòstol! — en una de les seves epístoles als romans, ja els fa aquest prec: *Així, germans* — els diu — *us prego, per Nostre Senyor Jesucrist i per la caritat de l'Esperit Sant, que m'aideu amb les oracions que feu a Déu per mi* (4). Cal, doncs, pregar a Déu pel missioner.

* * *

Quina és la seva vida? Mireu-la: de primer té la vida incerta, un xic a l'encant. Marxa avui, però no sap quan tornarà, àdhuc no sap si tornarà. Haurà de viure no com li abelleixi, sinó com Déu vulgui, de vegades dormir al ras, i quantes de vegades la gana atraparà un rebost desproveït! Quantes de vegades en ple estiu tindrà set i no podrà beure! Quantes de vegades a l'hivern tindrà fred i no tindrà abrigall! Us heu figurat mai la vida del missioner enmig de les selves, de salvatges a cristianitzar i civilitzar? Jo ara vinc de pensar-hi; i veig la seva vida tota de sacrifici, de virtut, de lliurament a Déu i de voluntat ferma. I àdhuc s'esdevé sovint que perd la salut. I encara això algun cop té una apoteosi sublim: és l'apoteosi sublim que dóna el final de la vida d'un missioner. És EL MARTIRI. Allí hi ha un nou testimoni del Crist, són els testimoniatges de cada segle i àdhuc de cada any. Quants no n'hi ha, de missioners, que han donat la vida pel Crist mentre que predicaven la paraula divinal? Hi guanyen, tanmateix. *Car, qui perdi la vida per amor meva, la tornarà a trobar* (5), es llegeix en l'evangeli de Sant Mateu. El Crist parla de la vida futura, que és la vida que no ha de finir.

* * *

Tanmateix, quina és la ciència del missioner? A l'atleta de Crist no li cal altra ciència sinó la ciència de Crist crucificat. Sant Pau, que era home de cultura, quan digué: *Car no m'he vanat de saber altra cosa, entre vosaltres, sinó del Crist* (6), no volia dir sinó, diu un illustre comentarista d'aquest passatge, que ell tot ho sabé en la Creu. Així cal que ho faci el cristià, imitant tothora l'apòstol Sant Pau i imitant els apòstols moderns que ens donen testimoniatge de l'única ciència que ens cal. És l'única ciència necessària. Aquesta és la ciència de tot missionista, és tot el seu tresor, i en ella es reflecteix l'ardent vocació de convertir infidels i emmenar-los a l'església militant. Nosaltres tot això hem d'imitar-ho, dur-ho dins l'ànima com una penyora de la gratitud que devem al Crist, és a dir, fer-ho conèixer allà on puguem. I prendre per model els milers de missionistes que hi ha esparsos arreu del món.

* * *

La partença del missioner——d'aquests disset missioners, — mirada als ulls del món, té quelcom de trista; però mirada als ulls de l'eternitat, és jocunda, és feliç. És que el missioner que volenter deixa la família, els amics, la pàtria, deu d'estar trist? No ho creguéssiu. Ell pensa que allà d'enllà, lluny, l'esperen ànimes que encara no saben res de la vida futura i de tot allò que hi mena en la present. I té a l'esguard aquelles paraules que semblen fetes a posta per a ell i escrites per Sant Pau: *que benaurada és l'arribada dels qui anuncien l'Evangeli de la pau, dels qui anuncien els* VERITABLES BÉNS! (7). Amb aquest pensament, amb aquestes paraules de l'Apòstol, és possible la tristesa? I és possible la tristesa pensant que el nostre destí és tan alt i que val més seguir Déu que no pas el món?

I ara un retall de prosa catalana ben clàssica. El trec d'un llibre auri de Verdaguer. Quan el nostre immortal poeta anava a la Terra Santa, va topar-se en el vaixell amb uns missioners caputxins. I embadalit de la seva missió, escriví el següent: "Van destinats pel Govern espanyol a les Carolines, i són els primers apòstols que hi posaran els peus. Sortosos d'ells. Molts passatgers hi ha a bord; hi ha rics marxants, empleats del Govern, dignataris de l'Església, militars d'alta graduació, joves a la flor de la vida, homes al cim de llur carrera; sols aquests pobres fills de Sant Francesc em fan enveja! Sortosos d'ells i ben nats! Van a sembrar en un camp verge la primera llavor de l'Evangeli, i a collir-ne les primeres flors, per a oferir-les al nostre bon Déu i Senyor, que, sense saber-ne elles res, les té comprades amb el preu de la seva mateixa sang. Que contents volen a la conquesta de les ànimes! Em recorda els segadors de la meva terra quan, tot cantant, baixen amb la falç al coll a segar a la marina, animats amb l'esperança d'una bona messa; o els joves militars que he vist anar a la guerra somniant ja els llorers de la victòria. Ells també somnien els seus llorers i palmes, però no s'acontenten amb els de la terra. Més ambiciosos que els empleats i comerciants que els acompanyen, no en tenen prou d'un grau, ni d'un grapat d'or: volen un guany infinit! Amb quin entusiasme parteixen, sense saber on van, ni què els espera! Van a fer la voluntat de Déu, i què se'ls en dóna de viure o de morir! Si moren allí, moriran com a bons soldats en el camp de batalla; si en la mar, ja tenen la fossa oberta amb el seu mateix hàbit, i morin allà on morin, res no els ha de recar del món, perquè res no hi tenen."

Ells creuen i veuen que són els atletes de Crist, els atletes de l'Evangeli. Ells van predicant la bona nova, i és d'atletes fer coses grans. La seva veu i la seva ànima, d'atleta, es deu tota a l'infidel, a la família infidel, que volen apressar cap a la pleta del Crist. Tan sols a l'atleta li és permès de fer això. I és d'atletes lluitar fins a l'últim moment, deixar-ho tot, suportar-ho tot, viure a la bona de Déu i coronar la vida; com a acte suprem, com un acte de pontifical en la conquesta de les ànimes per al Salvador, amb el sublim martiri. Benaurat del màrtir, ja que al cel ha de tenir un premi d'atleta, un d'aquells premis als quals sols tenen dret els grans atletes de Crist!

(1) St. Mateu, X, 37.
(2) St. Mateu, XXIV, 9.
(3) Cor. II, XII, 15.
(4) Rom. XV, 30.
(5) St. Mateu, X, 38-39.
(6) Cor. II, 2.
(7) Rom. X, 14-17.

Oficina romànica

(Secció de llengua literària)

Consultes

Cons. 62. — Quina tara té la manera corrent de dir: *ningú l'ha vist*, que s'hagi d'esmenar per *ningú no l'ha vist?* — *J. R.*

Resp. — 1. La idea d'exclusió total en les oracions enunciatives ordinàries té totes aquestes maneres d'expressió en la parla catalana actual:

1. *No* l'ha vist *ningú*.
2. L'ha *pas* vist *ningú*.
3. *Poc* l'ha vist *ningú*.
4. *Poc no* l'ha vist *ningú*.
5. *Ningú* l'ha vist.
6. *Ningú no* l'ha vist.

El patró 1: *no l'ha vist ningú*, que no sabem que ningú l'hagi criticat mai, és corrent en el parlar d'ara i fou usat dels clàssics catalans antics com a construcció ordinària. Així i tot és un fet que en les publicacions actuals va restant arreconat per la fallera d'imposar el patró 6: *ningú no l'ha vist*.

El patró 2: *l'ha pas vist ningú*, és propi del rossellonès, que treu la negació *no* de davant del verb i conserva només *pas* al darrera.

El patró 3: *poc l'ha vist ningú*, on *poc* val per *no*, és corrent a la província de Girona, i s'usa també en altres encontrades.

El patró 4: *poc no l'ha vist ningú*, porta un *no* innecessari, perquè *poc* ja vol dir *no*, però no inútil, perquè serveix per reforçar la negació. És usat a les mateixes regions.

El patró 5: *ningú l'ha vist*, és ben corrent arreu del nostre domini lingüístic, tant com el patró 1: *no l'ha vist ningú*. Però ara té declarada la proscripció i es troba en lluita amb el patró 6: *ningú no l'ha vist*, que és també usat de la parla viva, però no com a normal, sinó en cas d'un reforçament volgut de la negació, amb la mateixa proporció del patró 4 respecte del 3: *poc l'ha vist ningú, poc no l'ha vist ningú*.

2. Les raons contra el patró 5 podrien ésser o el perill de confusió, o la influència castellana, o una manca de lògica insostenible. Veiam si tenen fonament:

a) *Perill de confusió.* — Llegint o sentint la frase *ningú l'ha vist*, tothom sense dubtar l'interpreta com equivalent de *no l'ha vist ningú*, perquè *ningú* en oracions enunciatives ordinàries sempre té sentit exclusiu. En sentit no exclusiu, sinó indefinit, *ningú* s'hauria de canviar per *algú*:

Sentit exclusiu:

No l'ha vist *ningú*.
Ningú l'ha vist.
Ningú no l'ha vist.

Sentit indefinit:

L'ha vist *algú*.
Algú l'ha vist.

Així, doncs, tant és dir *ningú l'ha vist* com *ningú no l'ha vist*, perquè qualsevol d'aquestes dues formes no pot tenir més sentit que *no l'ha vist ningú*, i resulta innecessari el *no* per marcar el sentit d'exclusió absoluta. Per això la llengua parlada n'ha fet encertadament l'eliminació i només el conserva, quan vol recalcar el sentit negatiu, expressant de dues maneres la negació.

Igual passa amb les altres paraules exclusives de la totalitat, *cap, gens, mai, enlloc*:

1. Això *no* ho dirà *cap* persona de seny.
   Això *cap* persona de seny ho dirà.
   Això *cap* persona de seny *no* ho dirà.

2. No m'ha agradat *gens.* que m'ho preguntessin.
   Gens m'ha agradat, que m'ho preguntessin.
   Gens no m'ha agradat, que m'ho preguntessin.

3. *No* n'has vistos *mai* de millors.
   Mai n'has vistos de millors.
   Mai no n'has vistos de millors.

4. *No* en trobaràs *enlloc* de més bons.
   Enlloc en trobaràs de més bons.
   Enlloc no en trobaràs de més bons.

Més dificultat fa la paraula *res*, que en oracions expositives ordinàries pot tenir tres sentits corresponents en castellà a *ninguna cosa, una nonada* i *nada* o *la nada*:

1. *No* hi fa *res* que plogui.
   Res hi fa que plogui.
   Res no hi fa que plogui.

2. S'acontenta amb *re*, amb *no re*.
   Per una *mica de res* ja s'esvera.

3. Totes les obres dessus dites serien *no res*, si no y era restitució (*Quaresma de St. Vicens Ferrer*, p. 31).
   Crear lo món de *no re* (Llull, *Blanquerna*, 104).
   De *no res* la crea Déu (*Somni*, 417).
   E apres pareix alguna criatura, la qual de *no esser* ve a *esser* (*Somni* 135).

Notem, primer, que en el sentit 3, de carència d'ésser, *no ésser*, que ens imaginem com un estat negatiu, la forma constant és *no res*, i així no es pot confondre amb *res* del cas 1. Notem, segonament, que en les oracions enunciatives ordinàries com en 1, *res* no pot tenir tampoc sentit indefinit, equivalent a *alguna cosa*, i així *res hi fa que plogui*, s'ha d'interpretar necessàriament amb el sentit de *no hi fa res que plogui* o de *res no hi fa que plogui*, igualment com en les altres paraules exclusives.

El cas delicat es troba en 2 amb alguns verbs que admeten *res* en sentit de *una mica de res, una nonada* en castellà.

1. S'acontenta amb *re*, amb *no res*.
2. No s'hi acontenta amb *re*, amb *no res*.
3. No s'acontenta amb *res*.

En 1 i 2 *res* canviable per *no res*, significa *"una cosa de no res"*, *"no tenir res"*: en canvi en 3, *res* és exclusiu, i el sentit és *cap cosa el fa content*. Invertint aquestes proposicions ¿com conservarem aquests matisos de pensament? Reservant *no res* o fent recurs al pronom *hi* pel significat primer:

1. Amb *no res* s'acontenta.
2. Amb *no res* no s'*hi* acontenta.
   Amb *re* no s'*hi* acontenta.
3. Amb *res* s'acontenta.
   Amb *res no* s'acontenta.

Així tampoc és necessari posar *no* davant del verb per conservar el sentit exclusiu. Igual vol dir: *Amb res s'acontenta* que *amb res no s'acontenta* fins en aquests verbs, posant esment en conservar les formes diferents pel sentit de *nonada*. Però encara que així no fos, i calgués acceptar necessàriament la forma *amb res no s'acontenta*, no podria ésser això raó d'imposar-la en tots els altres casos de paraules exclusives abans enumerats, on no hi ha cap perill de confusió. Fóra mala tàctica per prevenir un perill en un cas que surt relativament poques vegades i que té altres solucions, imposar un preventiu innecessari i fora del costum del parlar, en els casos ordinaris.

b) *Influència castellana.* — Veiam si té més fonament el retret d'influència castellana contra la forma: *ningú l'ha vist*. La tendència primitiva de les llengües romàniques de posar sempre *no* al costat del verb en les oracions exclusives: *ningú no l'ha vist*, que ja tenia precedents en el llatí vulgar (1), només el francès l'ha seguida definitivament. Les altres llengües, italià, castellà, portuguès, han fet la simplificació, traient el *no* quan porta davant una paraula exclusiva, tal com fa el català modern ordinàriament: *ningú l'ha vist*. Però el català conserva encara incidentalment la forma arcaica *ningú no l'ha vist*, quan es vol fer ressaltar més la negació.

Contra la tendència romànica del *no* al costat del verb sempre, anava ja Bernat Betge, partidari decidit de la construcció clàssica llatina, segons la qual dues negacions afirmen. Així precedint una partícula originàriament negativa posava el verb sense *no*:

nulltemps se desempararia de si (*Somni*, 461).
nulltemps vos basta lo cor (*Somni*, 2535).
qui *nulltemps* fo vençut (*Somni*, 2973).
aquella *nulltemps* los desempara (*Somni*, 1959).
nulltemps hi son tornats (*Somni*, 1964).
nulltemps pendria altre marit (*Somni*, 3230).
la sua almoyna *nulltemps* fo denegada als pobres (*Somni*, 3163).

Exactament la construcció catalana moderna: *ningú l'ha vist*. Així no té fonament el retret de castellanisme que se l'hi fa. Al contrari, es pot ben dir que és un gallicisme l'ús obligatori de la forma *ningú no l'ha vist*, que ara està de moda.

c) *Manca de lògica.* — L'últim retret és que les paraules *ningú, res, cap, gens, mai, enlloc* són positives, i per això cal posar la negació *no* al costat del verb, per tal que aquest tingui sentit negatiu. Amb més propietat parlaríem, si per comptes de distingir entre el sentit positiu i negatiu d'aquestes paraules, ens fixéssim quan són exclusives i quan indefinides. Són exclusives sempre en les oracions enunciatives ordinàries que ara tractem:

1. *No* l'ha vist *ningú* (= ni una persona).
2. *Ningú* (= ni una persona) l'ha vist.
3. *Ningú* (= ni una persona) *no* l'ha vist.

Si *ningú*, en aquests exemples, fos positiu, millor dit, indefinit, equivaldria a *algú* i podrien ésser canviats així:

1. *No* l'ha vist *algú*.
2. *Algú* l'ha vist.
3. *Algú no* l'ha vist.

En aquesta suposició tampoc l'exemple 3 tindria sentit negatiu. Modernament *algú no* ja no significa *ningú*, com en el parlar antic, és a dir, ja no té sentit exclusiu. *Algú no ha pres xacolata, perquè n'ha sobrat*, no vol dir que *ningú n'ha pres*, sinó que de tots *algú* o *alguns n'ha deixat de prendre*. Així igualment *algú no l'ha vist*, no vol dir que *ningú no l'ha vist*, sinó que *hi ha algú que no l'ha vist*. És clar, doncs, el sentit exclusiu de *ningú* independentment del *no* que ve després, en la forma *ningú no l'ha vist*, que de cap manera és equivalent de *algú no l'ha vist*. Resulta per tant que també és fals el retret de manca de lògica de la forma *ningú l'ha vist* on *ningú* és igualment exclusiu.

Bernat Metge, que seguia rigorosament la regla llatina que dues negacions afirmen, no usa mai *ningú, nulltemps* i altres formes d'origen negatiu acompanyades de *no*. En canvi sentint encara l'equivalència llatina ALIQUIS NON = NULLUS, que modernament ja s'ha esvaït, usa en sentit exclusiu *algú no* i *no... algú; sens... algú*:

1. mas *alcuna* creatura *no* pot ésser substància creadora (*Somni*, 279).
   alcuna cosa *no* és a ella contrària (*Somni*, 428).
2. E *no* soferen pena *alguna* (*Somni*, 1949).
   no pos *alcun* dubte (*Somni*, 3371).
   sens comparació *alguna* (*Somni*, 1949).
   sens alcun contrast (*Somni*, 3350).

Alguno en sentit exclusiu i posat darrera d'una altra paraula encara el conserva el castellà modern: *no sufren pena alguna, no pongo duda alguna, sin comparación alguna*, però usa també *ninguno*. En català modern es diu *cap* i en algunes encontrades també *ningú* en aquestes construccions.

3. És veritat que també *ningú, res, cap, gens, mai, enlloc* tenen sentit indefinit en les oracions interrogatives, dubitatives i condicionals:

Vols *res* (= alguna cosa) per Barcelona? Demà me n'hi vag.
Dubto molt que en tregui *res* (= alguna cosa).
Si *mai* (= ve que alguna vegada) et treuen, vina a casa.

Aleshores el verb pot ésser afirmatiu o negatiu i això constarà per la negació afegida:

Si *mai vols* treballar i *no trobes* amo, jo et donaré feina.

Però aquest no és el cas consultat, i no pot fer dificultat, perquè el sentit diu de seguida que es tracta d'una altra mena d'oracions gramaticals.

4. *Tampoc*, que sempre és negatiu, admet el reforç de *no*, però sense ésser obligatori:

Si *no* m'ho sabràs dir *tampoc*.
Si *tampoc* m'ho sabràs dir.
Si *tampoc no* m'ho sabràs dir.

Per comptes de *tampoc* és usat *també* amb negació:

Si *no* m'ho menjaré *també*.
Si *també no* m'ho haig de menjar.

5. *Sense*, que sempre indica exclusió, pot ésser reforçat igualment amb *no*:

1. *Sense* que s'ho pensés *ningú*.
   Quant jo us maní a preycar *sens* que *no* portàveu res, defalli us res? (*Quaresma de St. Vicens Ferrer*, p. 323).
2. *Sense* parar *mai*.
   Sense no parar *mai*.

(1) Vogel, *Syntaxe Historique du Français*, n. 421.

Invertint els termes exclusius resulta *ningú, mai* i també *res no, mai no*:

1. *Sense* que *ningu* s'ho penses.
   Sense que *res no* portàveu.
2. Sense *mai* parar.
   Sense *mai no* parar.

Resumint, l'afegitó de *no* darrera de les paraules de sentit exclusiu en oracions enunciatives ordinàries només té ús quan volem fer ressaltar la negació. Imposar-ho com a construcció obligatòria és un gal·licisme innecessari, contrari a la simplificació racional que el català modern ha fet, igual que les altres llengües romàniques, llevat del francès.

El Secretari de Redacció de l'O. R.

FETS DE LA SETMANA

És objecte de contraposats comentaris la Conferència d'en Maura a la Unió Mercantil de Madrid, on inaugura la seva vida política independent. Ha estat força incoherent.

— És proclamat a la Corunya solemnialment l'Estatut gallec. Es prepara el referèndum popular.

— La premsa es queixa de la conducta dels diputats, que deixen desert el Palau del Congrés. Ni els "jabalíes" hi van molts dies.

— El Ministre de la Governació diu que encara no s'ha aplicat la llei de Defensa de la República. Però alguns governadors...

— La confecció dels Pressupostos preocupen el Govern. Fet i comptat, el dèficit s'ha d'acostar a mil milions.

— Les Corts segueixen despatxant el Projecte Constitucional com a cosa banal.

— A Andalusia segueixen els conflictes. Sevilla és la joguina dels comunistes.

— A espatlles del Parlament Azaña publica un Decret suprimint la meitat dels funcionaris de l'Estat — no sense mirament, — i augmentant les hores i els rigors d'oficina.

— El Decret d'Azaña ocasiona extraordinària commoció. Ell diu que l'aplicarà prudentment, però no admet protesta de ningú.

— Es parla de crisi. Hi ha gran marejada política. El paper Lerroux està en alça.

— Després de llarga deliberació, les Corts, per 140 vots contra 83, acorden la Cambra única, desairant el pare de la República, Alcalà Zamora que, en conseqüència, declara la República en perill...

— Reapareixen tots els diaris suspesos, exceptuant els militars.

— S'uneixen les dues branques del Tradicionalisme. *El Siglo Futuro* afegeix a la paraula "Católico" la de "Tradicionalista".

— Pren grans vols arreu la campanya revisionista, que és afavorida per la conducta de les Corts Constituents.

— A Barcelona refloreix el terrorisme.

— L'Episcopat espanyol envia un expressiu i formós Missatge de gratitud i fidelitat al Papa pels consols que ha prodigat a Espanya amb motiu de les odioses persecucions sectàries de què és víctima.

— Quasi tota la premsa de Madrid les emprèn contra el nostre Estatut.

— Marcel·lí Domingo ha aconseguit del pròxim Pressupost per portar endavant la seva campanya laïcista en el seu Ministeri, quantitats que diuen si arriben a un centenar de milions de pessetes.

— L'Assemblea nacional d'Estudiants Catòlics, celebrada a Madrid, assoleix un èxit esclatant.

— Els plans de Prieto sobre el Banc d'Espanya alarmen els seus accionistes, acostumats a veure'l sempre tan respectat.

— La Direcció general de Duanes publica l'estat del moviment durant els nou primers mesos de l'any, que no és gens satisfactori.

— Prieto prepara una mida que podria causar mals irreparables a l'economia nacional. Vol que els Bancs donin al públic l'estat de les seves carteres amb tota sinceritat...

— Fracassa a Sevilla un moviment revolucionari.

— La derrota dels socialistes anglesos encara repercuteix en la millora de tots els valors bursàtils.

* * *

Anglaterra ha dominat fàcilment l'alçament nacionalista de Xipre.

— França es mostra satisfeta de l'arranjament comercial amb Espanya. *Malum signum.*

— En les campanyes electorals d'Anglaterra, força aferrissades, ha estat nota predominant dels ministerials la defensa de la S. N. Els laboristes han extremat els seus atacs al govern nacional, especialment a MacDonald.

— El viatge del Ministre d'Estat italià, Grandi, a Berlín, estreny les relacions italo-franceses.

— Corresponent a aquest viatge, Mussolini pronuncia a Nàpols un transcendental discurs en pro del desarmament internacional i la liquidació de les injustícies de la pau de Versalles.

— L'acord entre Hoover i Laval amb mires a la salvació de l'economia mundial, és perfecta. Laval emprèn el viatge de tornada.

— Hitler es proposa visitar la Gran Bretanya per a organitzar un feixisme internacional en defensa de les economies actuals.

— S'han sublevat les tripulacions de les naus de guerra alemanyes que visitaren el port de la Rússia soviètica, en retornar-ne.

Per Sant Ramon de Penyafort

QUANTITATS REBUDES

R. B. *Per a les llànties* . . . Ptes. 25'—
R. B. *Per a la festa* . . . . " 25'—

Grans mercès, i que el Sant ens ajudi a tots.

SUCURSALS:

N.º 1 ESPLUGUES DE LLOBREGAT
Laureano Miró, 59 (encreuament de les carreteres de Madrid i Cornellà)

N.º 2 GARATGE I TALLERS DE REPARACIÓ
Sepúlveda, 148 i 150 - Villarroel, 35
Floridablanca, 121 - Telèfon 31510

N.º 3 SECCIÓ DE LUBRIFICANTS
Passatge de la Pau, 9 - Telèfon 13386

N.º 4 MAGATZEMS
Carreró de Sant Antoni

N.º 5 ARAGÓ, 188 i 190
xamfrà Muntaner - Telèfon 33254

N.º 6 LLEIDA
Plaça Catalunya, 7 - Telèfon 390

N.º 7 GIRONA
Gran Via de Jaume I - Telèfon 172
cantonada Plaça Marquès de Camps

N.º 8 PALMA DE MALLORCA
Carrer de Sant Miquel, núm, 326 y Avinguda de Comte Sallent, 29 bis

SERVICE ESTATION, S. A.

LA CASA MÉS IMPORTANT EN

GASOLINA, PETROLI, NEUMÀTICS, LUBRIFICANTS, ACCESSORIS, EINES, FERRETERIA I TOT QUANT PERTANY A L'AUTOMÒBIL

VENDA A L'ENGRÒS I DETALL

CASA CENTRAL:

Aragó, 270 - 272 i
Passeig de Gràcia, 45

Telèfon 11550
BARCELONA

FARMACIA Dr. MASÓ ARUMI
DEL
DOCTOR NADAL
TAN SOLS MEDICAMENTS PURÍSSIMS
ESPECÍFICS DE TOTES PROCEDÈNCIES

Rambla Canaletes, 1 :: Telèfon 1295
BARCELONA

FOMENT DE PIETAT

Biblioteca dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola

Autor – Text – Directori
Comentari – Explanació

Ja ha sortit
el volum tercer d'aquesta Biblioteca

Exercicis Espirituals de St. Ignasi de Loyola

teoria i preparació

per

Ignasi Casanovas S. J.

Llibre de 300 pàgines amb una fototípia de Sant Ignasi de Loyola.

Preu: 3 Ptes.

LA LLUM DE L'ESTABLIA
(PASTORETS NOUS)

LLETRA DEL
Dr. Marià Tubau, Prev.

MÚSICA DE
Mn. Josep Vinyeta, Prev.

Obra meravellosament a posta per a col·legis, catecismes i societats catòliques en general.

Quatre actes en vers. Text discret, planer i popular.

Fàcils i abundosos números de música, de caient catalanesc i piadós.

El llibre, amb una escaient coberta a colors dibuixada per En Junceda, porta, de més a més, les indicacions pràctiques per a la representació, i uns advertiments molt útils.

Presentació esplèndida del quadern de música, que es vendrà separadament.

PREUS:

Llibre de la lletra, **1 pta.**

Quadern de música, **4 ptes.**

Xarop PUIG

De venda en totes les bones Farmàcies, a Ptes. 5'00 el flasc

Quan la pluja flagella les finestres i la caiguda de les fulles ens confirma que l'hivern es troba ja entremig nostre, no debem permètre-li qu'ens enterri dins una poltrona com vells xacrosos. Existeix el XAROP PUIG, excel·lent preventiu per a BRONQUITIS, REFREDATS, TOS i totes les afeccions de les vies respiratories, que son les més castigades durant l'estació d'hivern.

NO VACILI I COMPRI XAROP PUIG

Convè també tenir en compte que la

POMADA PUIG

completa l'acció del XAROP, perquè la seva fórmula conté els productes volàtils de més eficàcia per tractament extern.

Es ven per tot arreu

Acadèmia
Fundada en 1879

Avinguda Portal de l'Angel, 38
Telèfons 18953-75303 - - Apartat 782

Comerç : Idiomes : Taqui-Mecanografia
Peritatge, Professorat mercantil i Batxillerat

L'Acadèmia Cots col·loca oportunament els seus alumnes dignes i capacitats.

COTS

CONSELL DE BON GERMÀ

Germà: no juguis a la *Loteria;* la millor rifa és l'estalvi. Però si algun dia tens aquesta feblesa, recorda't de la *Loteria* i estanc del carrer de Fernando, núm. 32 (prop al carrer d'Avinyó), on trobaràs tabacs, timbres, segells, etc. — No t'oblidis del bitllet de Nadal.

ATENES A. G.—Provença, 157; Barcelona.

CATALUNYA SOCIAL
Duran i Bas, 11
BARCELONA

FRANQUEO
CONCERTADO